

paa nogen Vis at røbe sin Fortrydelse — gik hun hen til ham, strøg Haaret fra hans Pande og kyssede ham paa Tindingen.

„Godnat, min Ven.“

„Godnat,“ sagde han uden at røre sig.

Kort efter at hun var gaaet, skød han Bogen fra sig og sad nogen Tid med Haanden under Hovedet og saae ind i den sydende Lampeflamme. Da han hørte, at hun var kommen i Seng, tog han den sammenlagte Avis, han havde skjult under Bøger og Tegneruller, og bredte den ud foran sig paa Bordet. Det var Gaarsdagens Avis — et af Jyllands større Provinsblade — med Referat fra Teknikermødet i Aarhus. Hans Blik slog straks ned paa et Sted i anden Spalte, hvor der stod:

„Eftermiddagsmødets Hovedforhandling drejede sig om det bekendte Steinerske Havneprojekt, der er vore Læsere bekendt gennem forskellige Meddelelser her i Bladet. En særlig Interesse knyttede sig til Forhandlingen derved, at denne indledes af selve Planens geniale Ophavsmand, som baade ved sin Tilsynekomst paa Talerstolen og efter sit instruktive Foredrags Slutning lønnedes med et demonstrativt Bifald.“

Aarenettet i Pers Tindinger var svulmet op under Læsningen. Det havde i de senere Aar næsten ikke været muligt at tage en Provinsavis i Haanden uden at støde paa Hr. Steiners Navn. Han var paa Veje til at blive en Slags jysk Nationalhelt. Overalt var han paaafærde, holdt Foredrag, lod sig interviewe af Bladmænd, satte i det hele en planmæssig Forherligelse af sig selv og sin „Mission“ i Scene.

En dugbetyngt Gren slog udefra blødt mod Vinduesruden. Inde i Dagligstuen paa den anden Side Gangen faldt Uret i Slag. — Tolv.

Han trykkede Haanden ind mod Øjnene og sad længe uden at røre sig. Denne „sideniuske“ Arv — den havde dog været hans Livs Forbandelse alligevel! Var det maaske bedre eller mindre forsmædeligt at sidde her afmægtig og langsomt fortæres af en gildingsagtig Livshunger, end at skyde sig en Kugle for Panden af Træthed og Lede som Løjtnant Iversen og Neergaard? Hans Liv var spildt, hans Kraft forødt! Han var som et Ur, hvoraf man Stykke for Stykke havde udpillet det drivende Værk.

Langsomt og halvt ængstelig løftede han Øjnene op til sin